

Tale til sentralstyret

Dato: 3. juni 2024 kl. 09.00

Antall ord: ca. 4100

Prompter: Ja

Forrige uke var det tusenvis av elever som gjennomførte sine siste skriftlige eksamener på videregående skole.

Nå tipper jeg at de gleder seg til sommerferie, og at de er litt spente på det livet som venter på den andre siden av ferien.

Selv om eksamener, karakterer og vitnemål er viktig for veien videre, er det heldigvis også mye annet som teller når man skal inn i voksenlivet.

For eksempel kan man ha en dårlig dag på norskeksamen, men være klassens beste på å finne oppmuntrende ord når en venn er litt nedfor.

Man kan ha bommet litt på gloseprøven i engelsk, men ha venner fra hele verden på Fortnite.

Og man kan være den som sliter med tall i mattetimen, men samtidig være den som alltid er presis og har stålkontroll på kasseapparatet på sommerjobben.

Skolegangen handler ikke bare om karakterer.

Skolegangen handler også om å bygge karakter.

Når over 60 000 fem- og seksåringer begynner på skolen etter sommerferien, er målet at alle skal gå ut med et vitnemål eller fagbrev 13 år senere.

Og de av dere som er gode i hoderegning, vet at det tidligst skjer i 2037.

Da tror jeg både politikken – og vi som er her – ser litt annerledes ut.

Men det som sannsynligvis ikke har endret seg, det er hvor viktig skolen har vært for å gi disse barna og ungdommene en god start på livet.

**Ikke bare fordi de har fått det vitnemålet eller fagbrevet,
men fordi – som det står i opplæringslovens
formålsparagraf:**

**Skolen – i samarbeid og forståelse med hjemmet – har
åpnet dører mot verden og fremtiden.**

Høyre vil skape et samfunn med muligheter for alle.

**Og hvis det er én ting som er avgjørende for å få det til, så
er det skolepolitikken.**

**En god skole gjør at alle barn, uavhengig av bosted og
bakgrunn, får mulighet til å utvikle evner, ferdigheter og
selvtillit – sånn at man kan leve et godt og selvstendig liv,
og ta del i store og små fellesskap.**

Skolepolitikk har bestandig vært viktig for Høyre.

**Høyre har vært det partiet som har prioritert og løftet
skolen mest over de siste 25 årene.**

**Fremover tror jeg også skolepolitikken blir viktigere for
landet.**

For når vi i tiden som kommer skal omstille oss fra en olje- og gassavhengig økonomi, er det nettopp de kloke hodene og dyktige hendene som skal sørge for at vi får flere lønnsomme arbeidsplasser som kan gi oss skatteinntekter og velferdstjenester også i fremtiden.

For 25 år siden hadde norske politikere i lang tid trodd at Norge hadde verdens beste skole.

Av den enkle grunn at vi brukte mest penger i verden per elev.

Men i år 2000 ble det gjennomført en PISA-undersøkelse som viste at norske 15-åringere hadde lavere kompetanse i lesing, matematikk og naturfag enn mange andre land i Europa.

Dette ble kalt «PISA-sjokket», og endret den politiske debatten om norsk skole.

For første gang begynte man å interessere seg for å innhente mer kunnskap om skolen, og snakke om innholdet i skolen – ikke bare bevilgningene til skolen.

Dette ledet til at Høyre i regjering la frem Kunnskapsløftet som trådte i kraft i 2006, og deretter til at Høyre gjennom åtte år i regjering fra 2013 til 2021, prioriterte kunnskap og læring i skolepolitikken.

Noen lurer sikkert på hvorfor jeg trekker frem dette, nesten et kvart århundre senere.

Det er fordi at takket være PISA-sjokket, vet vi i dag mye mer om norsk skole. Vi har et bedre grunnlag enn noen gang før for å drive en kunnskapsbasert skolepolitikk.

Og nesten 25 år etter PISA-sjokket, viser tallene at det er grunn til å rope varsko igjen.

Da jeg gikk av som statsminister i 2021, fikk jeg mange spørsmål om hva jeg var mest stolt av.

Svaret den gangen er det samme svaret jeg ville gitt i dag:

At flere fullfører skolegangen.

Det var ingenting som gledet meg mer som statsminister enn at gjennomføringsgraden i videregående skole økte fra 72 til 80 prosent med Høyre i regjering.

For bak de tallene og prosentene, er det over 6000 flere enkeltelever som fullfører og består – hvert eneste år. Og det beste er at andelen som fullfører, har fortsatt å øke.

Denne utviklingen skjedde ikke av seg selv.

For det første, må vi takke alle de lærerne og foreldrene som hver dag engasjerer seg for at sine elever og barn skal strekke seg litt ekstra.

For det andre, tok vi en rekke politiske grep i regjering som gjorde at pilene i skolen begynte å peke i riktig retning – i alle fram frem til pandemien.

- **Vi satset på tidlig innsats, som betyr at skolen iverksetter tiltak med en eneste gang det oppdages at en elev har utfordringer. Fordi vi vet at hvis man ikke**

har basisferdighetene som lesing, skriving og regning på plass, så er det vanskeligere å lære andre fag.

- Vi satset på læreren, blant annet ved å stille strengere krav og forbedre lærerutdanningen, i tillegg til at vi ga flere lærere etter- og videreutdanning. Fordi vi vet at faglig dyktige og motiverte lærere er en forutsetning for at elevene skal oppleve læring og mestring på skolen.
- Vi satset på bedre skolemiljø, som førte til at færre opplevde mobbing. Fordi vi vet at det er umulig å lære det man skal hvis man ikke føler seg trygg på skolen.
- Og vi satset på orden og tilstedeværelse, for eksempel da vi innførte en fraværsgrense. Fordi vi vet at det spiller en rolle om man er på skolen eller ikke.

Etter flere år med flere gode trender i skolen, har dessverre pilene begynt å snu.

Det er særlig fem piler i norsk skole som nå peker i feil retning.

For det første: Resultatene er for dårlige. 1 av 3 elever sliter med lesing, og 1 av 3 elever mangler grunnleggende ferdigheter i matte.

Den aller ferskeste PISA-undersøkelsen viser at norske elever har blitt dårligere i matte, naturfag og lesing de siste årene, og at vi aldri har hatt flere 15-åringer på det laveste nivået i matematikk og lesing.

Som skoleforsker Thomas Nordahl sa: «En tiendeklassing leser nå slik en niendeklassing gjorde for få år siden».

For det andre: Frafallet er fortsatt for stort. 1 av 5 elever fullfører ikke videregående opplæring.

For det tredje: Guttene sakker akterut. Det er flere gutter enn jenter som trenger ekstra hjelp med læring. Nesten 70 prosent av de som får spesialundervisning i grunnskolen er gutter.

For det fjerde: Det er ikke trygt for alle på skolen. For mange elever opplever et dårlig skolemiljø, og for mange lærere opplever et utrygt arbeidsmiljø.

For det femte: Mange lærere og rektorer slutter. Jeg har til og med snakket med studenter på lærerhøyskolen som forteller at de ikke engang kan se for seg å jobbe i et klasserom.

Årsakene til at disse pilene peker feil vei, er selvfølgelig sammensatte. For det som skjer på skolen, skjer ikke i et vakuum.

Utviklingen og trendene i samfunnet har stor betydning for læringen, og utfordrer skolepolitikken vår.

Skolen må være en motvekt til de negative samfunnstrendene.

La meg nevne noen av de utviklingstrekkene vi har sett de siste årene.

Under pandemien førte nedstengningen til at elevene mistet tilhørigheten til det sosiale og faglige

læringsfellesskapet. Vi så mer ensomhet og svekket psykisk helse, og mindre motivasjon og mestring.

Samtidig så kommer vi ikke unna at nedgangen for norske elever er større enn de fleste OECD-landene. Og det var tross alt pandemi der også.

Så har vi den digitale utviklingen. Økt bruk av skjerm – både i og utenfor skolen – svekker barnas konsentrasjonsevne. Og vi ser at lesing og skriving på skjerm gir mindre læring enn på papir.

Samtidig blir digitale ferdigheter bare viktigere, når vi vet at dagens elever skal ut i et arbeidsmarked hvor kunstig intelligens og ny teknologi er helt sentralt.

Forskere ved Universitetet i Oslo har også vist at elevenes nedgang i matematikk og naturfag kan forklares med trender som at elevene er mer sultne når det kommer på skolen – fordi de dropper frokosten.

Og at de sover mindre enn tidligere – fordi de scroller mer.

Et annet utviklingstrekk er innvandring.

Vi har flere elever som trenger særskilt norskopplæring. Vi har mer mangfoldige klasserom.

Og det er fortsatt sånn at innvandrere og norskfødte med innvandrerforeldre oppnår færre grunnskolepoeng og har lavere fullføringsgrad i videregående opplæring enn den øvrige befolkningen.

Kanskje har ikke skolen klart å være motvekten den burde være i møte med disse samfunnstrendene?

Jeg er også bekymret for en holdningsendring, der noen ser ut til å tro at skolen har et stadig større ansvar for elevenes læring og utvikling.

Nylig kom leserundersøkelsen for 2024. Den viser at færre foreldre leser for barna sine.

I 2017 svarte 93 prosent av foreldre med barn under 10 år at de leste høyt for barna sine. I 2023 var tallet bare 75 prosent. Det er en nedgang på 18 prosentpoeng på seks år.

Det må være lov til å spørre seg om ikke noen foreldre tror at de kan overlate til skolen å lære barna å bli gode lesere.

Det minner meg om en sak jeg leste i Aftenposten for noen år siden med overskriften: «Må bruke ferien til å lære barna å svømme.»

Som om det var statens ansvar at barna ble svømmedyktige før ferien, sånn at foreldrene kunne slappe av i skyggen.

Alle disse utviklingstrekkene gjør at skolens samfunnsoppdrag er vanskeligere og viktigere enn før.

Samtidig betyr ikke det at vi skal kaste om på skolepolitikken.

Vi må ha et utdanningsløp som gir gode grunnleggende ferdigheter, utjevner sosiale forskjeller og som er en motvekt til de mer negative utviklingstrekkene i samfunnet.

Det har for eksempel aldri vært viktigere å øve opp sin kritiske sans. Å lære hvordan å skille falskt fra ekte og sannhet fra løgn. I en mer heseblesende hverdag, med

distraksjoner og høyt informasjonstempo, må elevene lære seg utholdenhet og evnen til å fordype seg.

Endringer i skolepolitikken tar tid.

Det tar lang tid fra idé til gjennomføring, og fra gjennomføring til resultater.

Hva betyr det for oss?

Jo, det betyr at vi særlig i skolepolitikken må være langsiktige og disiplinerte.

Vi må basere oss på kunnskap og forskning, og vi må la ting virke over tid.

Kanskje nettopp derfor, ser vi at hver gang Arbeiderpartiet får kontroll over skolepolitikken – ja, da stagnerer utviklingen.

Jeg tror det er fordi de mangler langsiktige visjoner om hva de vil få til.

Vi kan jo bare se på hva de har gjort i regjering de siste årene:

- De har fjernet kravet om faglig fordypning i basisfagene
- De har fjernet lærerspesialistordningen
- De har droppet firer-kravet for å bli lærer, og nå åpner de for å fjerne karakterkravene helt
- De har satt fraværgrensen på spill uten faglig grunnlag, og snur nå etter massiv motstand

Jeg blir bekymret når jeg ser at Arbeiderpartiet bygger ned skolen bit for bit – når summen er at læringstrykket svekkes.

Det som er også er bekymringsverdig, det er at Arbeiderpartiet heller ikke kommer med noen nye løsninger.

Vi kunne godt hatt en debatt om deres alternative skolepolitikk, men det kommer aldri noen nye ideer basert på det vi vet om utviklingen i samfunnet og behovene i skolen.

Det eneste vi har sett så langt er noe mer penger til yrkesfag, skolebøker og forslag om statlig finansiert skolemat.

25 år etter at vi lærte at det er innholdet i skolen som teller.

Jeg får faktisk litt «deja vu» av alle disse reverseringene.

Så gammel er jeg.

For denne politikken er jo ikke ny. Disse feilene har Arbeiderpartiet gjort før. Problemet er bare at i motsetning til alle elevene der ute som nettopp har hatt eksamen, nekter Arbeiderpartiet å lære av dem.

I 2006 sa skolepolitisk talsperson, Anniken Huitfeldt, at Arbeiderpartiet måtte ta et oppgjør med sin egen skolepolitikk. Hun sa:

«Vi har nedprioritert betydningen av kunnskap. Vi har i altfor stor grad godtatt at det ikke er så farlig at noen faller helt av....»

Jens Stoltenbergs tidligere kunnskapsminister, Øystein Djupedal (som nå er medlem i Arbeiderpartiet), sa det også ganske ærlig:

«SV har nok til tider tatt litt for lett på dette med kunnskap. Vi har kommet til en kollektiv erkjennelse om at vi har valgt feil ved å ikke stille krav. Barn må lære å lese....»

Trond Giske tok også et oppgjør med egen og andres skolepolitikk i 2015. Han snakket om fraværstallene i videregående og sa:

«Når én av fire går ut av skolen uten å ha fullført, så har alle feilet».

Vel... Det er jo fristende å si at det først og fremst var Arbeiderpartiet som hadde feilet.

Det er fortsatt en stund til valget. Og det er for tidlig å si hva som blir de viktigste sakene.

Men én ting er sikkert, og det er at skole kommer til å stå høyt på listen for Høyre også i dette valget.

Jeg vil i dag legge frem Høyres fem løfter til de 60 000 elevene som begynner på skolen til høsten.

Men først vil jeg snakke litt om det jeg håper kan være en overbygning for det hele:

En læringskontrakt for samfunnet.

En slags samfunnskontrakt mellom skolen og resten av oss som en eller annen gang i livet er elever og foreldre.

Først og fremst handler læringskontrakten om at skolen må heve læringstrykket og i større grad enn i dag være en motvekt for de negative samfunnstredende.

Det betyr at elevene skal lære å konsentrere seg bedre, fordype seg mer – og lese, skrive og regne fra starten av. Elevene skal rett og slett lære mer.

For å få til det, må vi snakke om ansvarsfordeling. Vi må styrke skole-hjem-samarbeidet, og få foreldrene med på læringskontrakten.

Det er skolen som må sørge for at barn lærer seg grunnleggende ferdigheter. Lesing, skriving og regning.

Og så må foreldre forsterke læringstrykket og supplere med frokost, nok søvn, matpakke, leksehjelp, fysisk aktivitet – og helst litt lesing på sengekanten.

Det er når vi mobiliserer samarbeidet mellom skole og hjem at vi får resultater. At vi kan utjevne sosiale forskjeller.

Fordi få ting er så verdifullt som en mamma eller pappa som støtter, hjelper og utfordrer barna sine.

I tillegg frigjør det tid og ressurser i skolen til å fokusere på læring, og til gi ekstra hjelp til de elevene som ikke har den støtten hjemme.

For halvannen uke siden var jeg på et skolebesøk.

På Jordal skole i Oslo møtte jeg rektor Halvor.

Han fortalte at Jordal er en skole som jobber hardt for å gjøre det godt på nasjonale prøver, men som også ser enkeltelevne bak statistikken.

For etter hver runde med nasjonale prøver, plukker Halvor opp telefonen og ringer til foreldrene. Ikke til de barna med

best resultater – men til de elevene som har hatt mest fremgang.

Halvor fortalte hvordan det blir stille i den andre enden når de hører at det er selveste rektor som ringer. Og hvordan én enkelt samtale kan gi foreldrene stolthet og motivasjon.

Halvor viser hva vi kan få til når skole og hjem spiller på lag.

En læringskontrakt for samfunnet handler også om en felles forståelse av at dette haster.

Vi har bare én sjanse for hvert kull. Én sjanse for hver elev.

Og vi vet at små kunnskapshull kan vokse seg store og dype – og føre til at færre fullfører skolegangen på sikt.

Da trenger vi at alle – politikere, lærere, og foreldre – legger seg i selen.

For barna våre, og det de lærer på skolen, er det viktigste vi har, og da bør det stå øverst på vår alles prioriteringsliste.

Så til de fem løftene.

Det er disse løftene som bør være politikken bidrag til samfunnets læringskontrakt. Og hvis Høyre vinner valget neste år, skal vi innfri disse løftene.

Det første løftet handler om at vi skal sette eleven i sentrum og gi tilpasset undervisning.

Det aller viktigste for å få til det, er tidlig innsats.

Uansett hvor i skoleløpet man er, skal man lære grunnleggende ferdigheter og øve mer på utholdenhet og konsentrasjon. Og blir man hengende etter, skal man få rask og intensiv hjelp.

Alle skoler bør ha en plikt til å avdekke behov og gi nødvendig hjelp. Og den hjelpen bør være tilpasset den enkelte elev.

Det sies at det å behandle alle likt, egentlig er ganske urettferdig. Det gjelder ikke minst i skolen.

Noen elever trenger mye støtte, andre trenger flere utfordringer. En A4-skole er egentlig ikke for noen av dem,

og gjør ikke annet enn å frata elever selvtilliten. Og det er noe av det styggeste vi kan gjøre mot folk – for det setter seg for lang, lang tid.

Da jeg besøkte UngInvest, en litt annerledes skole i Drammen, hadde hver elev sitt veikart. Veikartet viste hva de måtte gjøre i dag for å nå målene sine i morgen.

Målene var varierte, men det ga utrolig mestring når de som før hadde slitt med fravær, skulk og svake resultater, nå kunne begynne å krysse av sine egne mål.

Tilpasset undervisning handler om at elevene skal oppleve mestring. Ingen blir bedre av å føle at de henger etter, men alle har muligheten til å strekke seg langt hvis de blir sett og får hjelpen de trenger.

Høyre ønsker at kommunene kartlegger 1. og 2.

klassingenes lese- og regneferdigheter, sånn at elever som sliter kan bli fanget opp tidlig i skoleløpet. Vi vil ha tidsavgrenset nivåvalg slik at elevene møter faglige utfordringer som gjenspeiler deres faglige nivå. Og vi vil ha flere alternative læringsarenaer utenfor klasserommet,

sånn at flere kan oppleve mestring på en arena som passer dem.

Vi bør også gjøre det lettere med fleksibel skolestart. Det er mulig i dag, men det bør bli enklere, og derfor vil Høyre fjerne kravet om sakkyndig vurdering for å få utsatt skolestart dersom foreldrene mener det er riktig.

Det andre løftet handler om at vi skal utdanne og holde på de beste lærerne.

Jeg tror alle her husker hvordan det var å ta fatt på et nytt skoleår etter sommerferien. Noe av det man var mest spent på, det var hvilke lærere man fikk.

Og det er jo ikke uten grunn.

Å være lærer er et utrolig krevende og komplekst yrke:

Man skal være god i faget sitt. Man skal være god

formidler. Man skal se alle elever i en stor og variert

gruppe. Man skal ha godt samarbeid med foreldrene. Og

man skal ha energi til å gjøre alt dette hver eneste dag.

Da sier det seg selv at drømmelærere ikke vokser på trær, og at det kreves noe av oss som samfunn hvis vi skal få de aller beste lærerne til å jobbe i klasserommet.

Dessverre er det et faktum at kvaliteten på lærerne er stadig synkende. Tall fra Grunnskolens informasjonssystem viser at andelen ukvalifiserte lærertimer ikke har vært høyere på 20 år. Fra 2022 til 2023 har andelen økt fra 4,5 til 4,9 prosent.

I forrige uke ble profesjonsmeldingen behandlet i Stortinget. Der tok regjeringspartiene lærerutdanningen enda et hakk i feil retning:

- De åpner opp for å gi dispensasjon fra karakterkravet til lærerutdanningen.**
- De åpner for å fjerne karakterkravet helt på sikt.**
- De innfører en «PPU-light» som fraviker kravet om master.**
- I tillegg foreslo de å senke kravene for de som skal utdanne fremtidens lærere. Det fikk de heldigvis ikke flertall for.**

Høyre vil stille karakterkrav for å komme inn på lærerutdanningen. Vi vil stille krav om faglig fordypning. Og vi vil ha en lærerspesialistordning sånn at lærerne får flere karriereveier i skolen, og sånn at noen lærere får et større ansvar for å holde seg oppdatert på forskningen.

I tillegg må vi ha bedre oppfølging av ferdig utdannede lærere. I dag er det sånn at når man er ferdig utdannet som lærer, er det ingen oppfølging eller veiledning. Man sendes rett inn i et klasserom og overlates i stor grad til seg selv.

Hvis vi har ambisjoner om å få flere gode lærere, må vi satse på lærerens læring gjennom bedre veiledning og oppfølging også etter utdanningen. Vi må sørge for at lærerne har myndighet og kunnskap til å være sjef i klasserommet.

Men så kommer vi ikke utenom følgende: Summen av utfordringer i et klasserom er ganske sammensatte. Det kan være vanskelig for en lærer å navigere.

Løsningen er ikke nødvendigvis flere lærere, men vi bør få flere med spisskompetanse inn i skolen for å håndtere utfordringene. Tverrfaglige team.

På den måten kan lærerne få mer tid til å være lærer – og ikke sosialarbeider, psykolog, helsearbeider eller vaktmester.

Det kan gjøres som Høyre nå gjør i Bergen. Ansette flere miljøarbeidere i bergensskolen. Eller det kan gjøres som Høyre nå gjør i Haugesund. Ansette sosiallærere på barnetrinnet for alle skolene i kommunen.

Så må vi stille større krav til skoleeier om systematisk satsing på lærere og skoleledere.

Den nevnte skoleforskeren Thomas Nordahl, har vist at det kan skille over to års læring for elevene når de går ut av grunnskolen. Kun basert på hvilken skole de har gått på.

Ikke på grunn av antall elever i klassen, økonomien på skolen eller antall lærere i klasserommet. Det er ingen korrelasjon mellom antall kroner brukt og resultater.

Det er så enkelt – og så vanskelig – at noen skoleeiere lykkes. Og andre ikke gjør det.

Derfor skal Høyre før sommeren fremme et forslag i Stortinget om at regjeringen må legge frem en stortingsmelding om forbedret skoleeierskap og en forsterket oppfølgingsordning for skoler med svake resultater over tid.

Det tredje løftet handler om at vi skal løfte yrkesfagene.

Mange bedrifter melder om at de mangler kompetansen de trenger, og ifølge SSB ligger vi an til å mangle nesten 90 000 fagarbeidere i 2035.

Vi har derfor en stor jobb å gjøre når det gjelder å få flere elever til å velge yrkesfag, og derfor vil Høyre introdusere

nettopp yrkesfagene for elevene allerede på ungdomsskolen.

Vi vil innføre et obligatorisk yrkesfaglig valgfag, sånn at alle får en smakebit på et yrkesfag på ungdomsskolen, og i disse dager legger vi også frem et representantforslag i Stortinget med en rekke andre tiltak for å styrke yrkesfagene.

Det fjerde løftet handler om at skolen må gi elevene et bedre grunnlag i de fagene samfunnet trenger.

Norge henger etter våre naboland i realfagsresultater på ungdomsskolen.

Høyre vil innføre en ekstra time naturfag i uken på ungdomstrinnene, og etablere flere talentsentre i realfag.

Vi vil også åpne for at elevene på ungdomsskolen kan velge ulik tilnærming til matematikk, praktisk eller teoretisk, slik som på videregående. Dette bør kunne gjøres innenfor dagens læreplan i matematikk og skal ikke begrense elevenes valgmuligheter senere.

Vi må også satse på forståelse av IKT og digitale ferdigheter. For det er ikke nødvendigvis sånn at reproduksjon av faktakunnskap, sånn som jeg holdt på med på skolen da jeg var ung, blir det viktigste i fremtiden. Man må lære seg å hente frem, bruke og forstå informasjon – tenke kritisk om det man finner – og se sammenhengene.

Dette handler også om å gi lærerne som allerede jobber i norske klasserom, den tryggheten de trenger for å bruke ny teknologi og digitale verktøy på en god måte i undervisningen.

Det femte og siste løftet handler om at vi skal sikre ro, orden og en skole der alle kan føle seg trygge.

Noe av det viktigste her, er en helt klar og tydelig forventning om at elevene skal være til stede på skolen. For det er jo sånn, at dersom man skal kunne gi tilpasset undervisning for hver enkelt elev, og dersom man skal få glede av drømmelærerne der ute, så må også elevene være på skolen.

Høyre er garantisten for en fraværsgrense i videregående, i tillegg tok Høyre initiativ til å innføre en plikt for skolene til å følge opp elever fra første fraværsdag i grunnskolen i ny opplæringslov.

Men for meg handler ikke dette løftet bare om disiplin.

Jeg tror nemlig at årsaken til at mange elever er utagerende, urolige og utålmodige – og ikke minst vekke fra skolen, er nettopp at de ikke opplever mestring, læring og tydelige forventninger. Alt henger sammen med alt.

Det nye Høyre-byrådet i Oslo har intensivert arbeidet mot mobbing, og vold og trusler i skolen.

De fornyer og forsterker kommunens handlingsplan, oppretter akutt-team for å hjelpe skoler når hendelser skjer, styrker ungdomsskoler i levekårsutsatte områder, og sikrer økt kapasitet på alternative opplæringsarenaer for elever som står i fare for å falle ut av skolen.

Nå jobber de også sammen med flere av våre Høyre-styrte kommuner med å fremme ny felles Høyre-politikk for tryggere skoler som vi håper mange vil la seg inspirere av.

Kjære Høyre-venner,

Skolen er viktigere enn noensinne.

Derfor er også vår jobb i skolepolitikken viktigere enn noensinne.

For er det én ting som er sikkert, så er det følgende:

- **Høyre kommer aldri til å kompromisse på elevenes læring og grunnleggende ferdigheter.**
- **Vi kommer aldri til godta at man ikke lærer det man skal bare fordi man har fått en dårlig lærer eller bor i feil kommune**
- **Vi skal alltid kjempe for hver enkelt elev, for at læreren skal være sjefen i klasserommet, og for at skolen skal hjelpe alle barn til å nå sitt fulle potensial**

Takk for oppmerksomheten.